

ПРЕКРАСНО ГРДО

Алиса Фини

СРЕЌЕН БРАК

Ако сè што ни треба е љубов, тогаш зошто секогаш сакаме повеќе?

Го вртам нејзиниот број. Повторно. Конечно, таа се јавува.

„На пат сум, речиси сум таму“, ми вели жена ми без да морам да прашам. Слушам дека вози, значи се упатува дома, но „речиси сум таму“ звучи како лага. Во последно време има навика да ја растегнува вистината во нешто поприфатливо.

„Рече дека ќе бидеш овде“, одговарам звучејќи како разгалено дете наместо како возрасен маж. „Ова ми е важно.“

„Знам, извини. Ќе бидам таму наскоро, ветувам. Зедов риба и помфрит.“

Речиси секоја важна пресвртница ја прославувавме со риба и помфрит. Тоа го јадевме на нашиот прв состанок, кога се свршивме, дента кога најдов агент и кога ја купивме куќата од соништата. Вљубен сум во оваа стара куќа со сламен покрив на јужниот брег, на нешто повеќе од еден час возење од Лондон, но милион милји далеку од градот. Нашите единствени соседи деновиве се овците. Вечерва, со риба и помфрит се надевав дека ќе ја

ПРЕКРАСНО ГРДО

прославиме мојата прва книга на листата на бестселери на „Њујорк тајмс“, заедно со шише шампањ што го чувам веќе пет години. Мојата уредничка во Америка рече дека ќе се јави ако има добри вести, но веќе е скоро девет часот навечер (шеснаесет часот попладне во Њујорк) и не се јавила. Никој не се јавил.

„Дозна ли нешто?“ прашува Аби. Ја слушам како ги вклучува бришачите и си ја замислувам дождовната вода како се слева по стаклото како солзи.

„Сè уште не.“

„Па, исклучи за да можат да се јават“, вели и прекинува.

Аби требаше да биде покрај мене кога ќе го добијам повикот, но доцни. Повторно. Таа ја сака својата работа – работи како истражувачки новинар и пронаоѓа добри приказни за лоши луѓе. Најчесто мажи. Целиот живот на мојата жена е обликуван од нејзиниот морален компас и ненаситната желба да разоткрива неправди, но се плашам да не налути некој што не треба. Добива анонимни закани испратени до весникот каде што работи. Стана толку параноична што почна да ги снима сите дојдовни повици, но сепак не сака да се откаже.

Мојата жена раскажува приказни што се важни, обидувајќи се да го спаси светот од самиот себе.

Јас раскажувам приказни што се важни за мене.

Моите книги отсекогаш биле место каде што можам да се скријам во себе кога реалниот свет станува премногу гласен.

Бракот е составен од милион убави и грди моменти, сошиени заедно во заедничка таписерија од сеќавања и сите се гледаат и паметат малку поинаку, како двајца луѓе што ја гледаат истата слика од спротивни краевина просторијата. Кога бев помлад, не верував во љубов. Додека растев, во нашата куќа немаше доволно љубов, па детството го поминав криејќи се во книги и сонувајќи

да напишам свои. Според односот на моите родители, „среќен брак“ беше оксиморон, па бракот беше уште нешто во кое не верував. Сè додека не ја запознав Аби. Таа го промени начинот на кој го гледав светот и го промени моето мислење за љубовта. Ми овозможи да почувствувам нешта за кои не знаев дека сум способен да ги почувствувам и никогаш нема да можам да сакам некого како што ја сакам мојата жена.

Кога првпат се споивме, не можевме да се оттргнеме еден од друг. Ако ги затворам очите и се сосредоточам, сè уште можам да се сетам на првиот пат кога ми дозволи да ја допрам. Се сеќавам на нејзиното совршено лице, мекоста на нејзината кожа, нежниот цветен мирис на нејзината сјајна темна коса, вкусот на нејзината уста, начинот на кој воздигна кога продрев во неа. Останувавме будни цела ноќ, понекогаш само за да разговараме, да си ги раскажуваме приказните. Одржувањето на искрата кога си во брак толку долго колку што сме ние не е лесно. Се обидувам, но она што е важно се менува како што старееме. Барем, мислам дека е така. Кај мене е така. Ова што го имаме сега е сè што некогаш сум сакал.

Колумбо влегува во собата, мавтајќи со опашката како да не ме видел со денови, иако поминаа помалку од пет минути откако заспа во кујната. Седнува покрај мене и гледа во телефонот во мојата рака како и тој да чека да засвони. Повеќе сакам кучиња отколку луѓе. Кучињата се верни. Жена ми ми го купи Колумбо како изненадување кога беше кученце. Рече дека ми треба друштво и оттогаш сме неразделни. Аби е загрижена што многу време поминувам сам и изгледа не разбира дека ја претпочитам самотијата. Ми треба тишина за да пишувам и ако не можам да пишувам, чувствувам како да не можам да дишам. Освен тоа, друштво ми прават моите ликови и нив ги претпочитам повеќе од вистинските луѓе. Моите ликови не лажат, барем, не мене, но пред Аби, немаше никој на кого можев да му верувам. Луѓето ретко го прават она што велат дека ќе го направат или што треба да го направат. Единственото нешто што не ми се допаѓа кога сум

ПРЕКРАСНО ГРДО

сам е долгото време што сум принуден да го поминувам со себе.

Мојот пат до тоа да станам автор на бестселери беше, најблаго кажано, трнлив. Јас сум приказната за „успех преку ноќ“ што се градеше десет години и долго време се чувствував како замена во сопствениот живот. Имаше години на анонимност, лоши рецензии, разочарувачка продажба и одбивање од повеќе издавачи. Бев готов да се откажам, но тогаш ја запознав жена ми и таа ме запозна со мојот агент од соништата. По тоа, сè се промени, па може да се каже дека ѝ должам сè. Пишувањето книги е единственото нешто што ме прави вистински среќен. Знам дека работата на Аби е важна, а јас, буквално, размислувам работи за живот, но толку многу сакав да биде покрај мене вечерва. Ако мојата последна книга навистина е бестселер на „Њујорк тајмс“, можеби повторно ќе се гордее со мене. Можеби ќе ме гледа како што ме гледаше порано.

Мобилниот телефон вибрира и на екранот се појавува името на мојата уредничка. Прстите ми треперат додека го прифаќам повикот.

„Грејди, јас сум“, вели Елизабет. Од нејзиниот неутрален тон не можам да проценам дали веста е добра. „Сите сме тука, целиот издавачки тим. И Кити е на линија.“

„Здраво, Грејди!“ Радоста во гласот на мојата агентка ја прекинува неизвесноста и се изненадувам кога почнувам да плачам. По образите ми се тркалаат крупни тешки солзи и ми олеснува што никој, освен едно големо црно лабрадорче, не ме гледа. Кучето ме гледа како да е загрижено.

Мојата уредничка продолжува, веќе не можејќи да ја скрие возбудата. „Како што знаеш, за оваа книга имаше голем интерес и сите сме пресреќни што работевме на неа. Те сакаме, и ги сакаме твоите книги и затоа задоволството ни е уште поголемо што можеме да ти кажеме дека... ти си бестселер автор на ‘Њујорк тајмс’.“

Се слушаат возгласи и вресочи од другата страна на линијата. Нозете ми попуштаат и се спуштам кон подот додека седнувам со скрстени нозе, како детето што сонуваше да стане писател пред толку многу години. Колумбо мавта со опашката и ми го лиже лицето и иако ја ценам неговата безгранична наклонетост, посакувам жена ми да беше тука. Мојот успех сè уште ми изгледа нереално и не го препознавам сопствениот живот во овој момент. Имам чувство дека е премногу добро за да биде вистина. А, тоа ме тера да се плашам дека можеби не е.

„Дали е ова вистина?“ шепотам.

„Да!“ вика мојата агентка.

„Не можам да поверувам“, велем, не можејќи да го скријам треперењето во гласот. „Благодарам, благодарам, благодарам. Ова ми значи многу, јас...“

Не можам да продолжам да зборувам. Исполнет сум со благодарност и зачуденост.

„Сè уште си тука, Грејди?“ прашува мојата агентка.

„Да. Само многу сум...“ Ми треба време да го најдам вистинскиот збор. „Среќен“, велем конечно, пробувајќи ја оваа непозната емоција за да видам дали ми прилега. Мислам дека ќе треба да се навикнам на неа. „Благодарам. На сите вас. Немам зборови, многу сум благодарен.“

Мислам дека ова можеби е најдобриот ден во мојот живот и сакав да го споделам со неа.

Но, сами сме со кучето, а тоа веќе повторно заспало.

Се трудам правилно да им се заблагодарам на сите луѓе што го направија овој сон реалност: мојата неверојатна агентка, мојата прекрасна уредничка, брилијантниот публицист, фантастичните тимови за продажба и маркетинг. Потоа повикот што го чекав цела вечност завршува и одеднаш сè станува тивко. Премногу тивко. Повторно сум сам. Си точам мала чаша виски од едно од подобрите шишиња, па седнувам во тишина, дозволувајќи ѝ на веста да спласне. Сакам да го зачувам овој посебен

ПРЕКРАСНО ГРДО

момент и да го задржам колку што можам подолго. Се со-
земам и ѝ се јавувам на жена ми. Сакам да ја изненадам.
Можам да го замислам мобилниот на Аби закачен на кон-
тролната табла на нејзиниот автомобил, како и секогаш,
прикажувајќи ја нејзината рута на подвижна мапа. Теле-
фонот одвај свони пред да се јави.

„И?“ прашува, гласот ѝ е полн со очекување. Посаку-
вам да можам да ѝ го видам лицето.

„Зборуваш со автор на бестселер на ‘Њујорк тајмс’.“

Аби вреска. „Ох, Боже! Знаев. Многу се гордеам со тебе!“ Слушам вистинска емоција во нејзиниот глас и мислам дека жена ми, која никогаш не плаче, можеби плаче. „Те сакам“, вели. Не можам да се сетам кога после-
ден пат си рековме дека се сакаме. Порано го кажувавме
тоа секој ден. Ми се допаѓа звукот на нејзините зборови
и начинот на кој ме прават да се чувствувам. Како кога ќе
слушнеш стара песна на радио што не си ја слушнал со
години, а некогаш си ја обожавал.

„Речиси сум дома“, вели, прекинувајќи го хаосот од
моите носталгични мисли. „Извади го шампањот и...“

Го слушам звукот на чкрипење на сопирачки, па ти-
шина.

„Што се случи?“ прашувам. „Добро ли си? Ме слушаш
ли?“

Тишината се развлекува, но потоа повторно го слу-
шам нејзиниот глас. „Добро сум, но... на патот лежи една
жена.“

„Што? Ја удри?“

„Не! Се разбира дека не. Веќе беше таму, затоа за-
станав“, вели Аби.

„Каде си сега?“

„На патот покрај карпите. Ќе излезам да видам
дали...“

„Не!“ викам.

„Како тоа не? Не можам да ја оставам да лежи на патот, можеби е повредена.“

„Тогаш, јави се во полиција. Речиси си дома. Не излегувај од автомобилот.“

„Ако се грижиш дека рибата и помфритот ќе се изладат...“

„Се грижам за *џебе*.“

Таа воздивнува и го слушам тивкото крцкање додека го откопчува појасот. „Мислам дека си прочитал премногу книги од Стивен Кинг...“

Мислам дека не е секогаш правилно да ѝосџайиш правилно.

„Те молам, не излеѓувај од автомобилот“, велеам.

„А, што ако јас бев на патот? Не би сакал некој да застане и да ми помогне?“

„Чекај, не спуштај!“

„Добро, ако тоа те смирува.“ Никогаш не било можно да ѝ го сменам мислењето на жена ми за што било. Колку повеќе ја убедувааш да не направи нешто, толку поодлучна е да го направи. Аби ја отвора вратата од автомобилот. „Те сакам“, вели повторно. Додека да се сетам да ѝ вратам, веќе е предоцна. Сигурно го оставила телефонот прикачен на контролната табла, бидејќи сè што слушам е звукот на нејзините чекори додека се оддалечува.

Поминува една минута, па уште една.

Сè уште ги слушам трепкачите и бришачите на ветробранот.

Пет минути подоцна повикот сè уште е поврзан, но не можам да ја слушнам Аби.

Дали некогаш сте знаеле дека нешто страшно ќе се случи пред да се случи?

Или сте почувствувале огромен, необјаснив страв дека некој што го сакате е во опасност?

ПРЕКРАСНО ГРДО

Го држам телефонот притиснат до увото и почнувам да чекорам напред-назад.

„Ме слушаш ли?“ прашувам, но таа не одговара.

Потоа повторно слушам чекори.

Звучи како Аби да се враќа во автомобилот, но сè уште не одговара.

Единственото што го слушам е звукот на нечие дишење.

Не звучи како мојата жена.

Пред малку бев посрекен отколку што некогаш сум бил. Сега сум парализиран од страв.

Ова е најлошиот најдобар ден во мојот живот.

Го знам делот од патот по кој се движи. Води директно до брегот и не е далеку од куќата. Најблиската градба е на една милја, нема никој во близина на кого можам да му се јавам за помош. Почнувам да одам. Потоа трчам. Сè уште го држам телефонот до увото со едната рака, без здив, но го извикувам нејзиното име. Таа не одговара.

Нокта е премногу темна, премногу студена, премногу влажна. Во селата нема улични светилки, само сенки. Сè што можам да видам е антрацитно небо прошарано со ѕвезди, силуета од полиња од едната страна на патот и море од другата облеано со месечева светлина. Сè што можам да слушнам се брановите што удираат во карпата и моето тешко дишење. Го гледам нејзиниот автомобил паркиран покрај патот и забавувам, впивајќи ја сцената. Светлата сè уште се вклучени, трепкачите работат, а вратата на возачот е отворена.

Но, Аби не е тука.

Нема ни трага од некој што лежи на патот. Воопшто нема знаци на живот.

Се вртам околу себе, замижувајќи во темнината кон празните коловозни ленти и ридестиот пејзаж. Го извикувам нејзиното име и го слушам мојот глас како одекнува

преку телефонот прикачен на контролната табла. Таа е сè уште на повикот со мене. Освен што не е. Рибата и помфритот се сè уште на совозачкото седиште, заедно со чантата на Аби. Ја отворам, но ништо не изгледа украдено. Единственото нешто што не го препознавам во автомобилот е бела кутија за подарок. Го отворам капакот и гледам морничава стара кукла со сјајна темна коса, облечена во црвен капут. Нејзините големи сини стаклени очи како да гледаат право во мене, а устата ѝ е зашиена.

Погледнувам уште еднаш наоколу, но сè е мирно и тивко и црно.

„Каде си?“ викам.

Но, Аби не одговара.

Мојата жена исчезна.

ПО ЕДНА ГОДИНА...

СЛАТКА ТАГА

„Изгледаш ужасно“, вели мојата агентка кога влегувам во нејзината канцеларија. „Слатка таго, одвај те препознавам.“ Тоа отсекогаш ми бил толку чуден израз. Може ли тагата некогаш да биде слатка?

„И мене ми е мило што те гледам“, ѝ велам.

„Не те навредувам; те опишувам.“

Кити Голдман никогаш не ги разубавува своите зборови. Ме прегрнува, па повторно седнува зад своето биро, каде што отсекогаш изгледала најсигурна. Забележувам дека неколку нови брчки се осмелиле да ѝ го украсат лицето од последниот пат кога се видовме и ми се допаѓа што не се обидува да ја скрие својата возраст. Она што го гледаш, тоа и го добиваш, но не сите ја гледаат така како што ја гледам јас. Не многумина доаѓаат толку блиску. Никогаш не сум знаел точно колку години има Кити, тоа е едно од многуте прашања што не се осмелувам да ѝ ги поставам, но ако треба да погодувам, би рекол дека има седумдесет и некоја. Облечена е во розов костим од

ПРЕКРАСНО ГРДО

твид со здолниште и мириса на парфем. Шанел, мислам. Погледнува над своите дизајнерски очила.

„И гледам дека го донесе Колумбо со себе?“ вели, гледајќи надолу кон црниот лабрадор што удобно се сместува на нејзиниот скап тепих.

„Да. Извини. Се надевам дека е во ред. Нема кој да внимава на него, а не можам да го оставам сам во хотелот преку ден.“

И ете го – наклонот на главата полн со сочувство. Со жалувањето на кое веќе се навикнав се врежува на нејзиното лице и морам да го одвратам погледот. Помина една година откако исчезна жена ми. Секој што знае што се случи сега ме гледа вака и не можам да го поднесам тоа. Уморен сум од луѓе што велат: „Жал ми е за твојата загуба.“ Сигурен сум дека им е жал, некое време, сè додека не забораваат и продолжат со своите животи. И зошто да не продолжат? Тие не ја изгубија причината за живеење. Јас ја изгубив.

Гледам во моите чевли, неизгланцани и износени на петицата. Кити брзо ја повикува својата најнова асистентка која седи веднаш пред канцеларијата и ја замолува да ни донесе чај и бисквити. Откако исчезна Аби, често заборавам да јадам. Не можам ни да пишувам, а тешко ми е и да спијам. Моите кошмари се секогаш исти и кога ќе се разбудам имам чувство дека не можам да дишам. Не ја изгубив само жена ми. Имав сè што некогаш сум сакал и го изгубив сето тоа.

Сè уште не знам што ѝ се случи на Аби.

Не знам ни дали е жива.

Незнаењето, повеќе од сè друго ме држи буден ноќе.

Погледнувам наоколу низ прекрасно уредената канцеларија, само за да го избегнам погледот на Кити и прашањата што знам дека доаѓаат. Не *изгледа* како канцеларија. Многу е поелегантна, како мала библиотека или нешто што би го нашол во бутик хотел, дизајнирано од

некој со скап вкус. Ги разгледувам сите рачно изработени дрвени полици преполни со книгите на нејзините клиенти, меѓу кои и моите. Едно време бев најголемиот клиент на Кити. Денес на својата листа има понови, помлади, погладни и, да бидам искрен, подобри писатели. Такви што сè уште можат да пишуваат.

Погледот ми талка сè додека не застанува на времена фотографија од Аби на бирото на Кити. Се прашував дали сè уште ќе биде тука или можеби ја скрила во некоја фиока. Некои луѓе мислат дека ако ја скријат својата тага, таа ќе исчезне, но според моето искуство, само боли повеќе. Тагата секогаш е само твоја; не е нешто што можеш да го споделиш, но барем има уште некој што мисли на Аби толку често колку што мислам јас. Кити е кумата на мојата жена и понекогаш мислам дека воопшто имам агент затоа што Аби ја молела да ме застапува.

Кити Голдман е една од најголемите книжевни агенти во земјата. Ме презеде пред десет години, кога сè уште бев релативно млад автор. Мојата кариера не одеше никаде освен во низа ќорсокаци, но таа виде нешто во моето пишување што никој друг не го виде и ризикуваше со мене. Резултатот беа пет бестселери во Велика Британија и неколку награди. Кити ги продаде правата за превод за моите книги во четириесет земји, а потоа минатата година ја имав мојата прва книга на листата на бестселери на „Њујорк тајмс“ во Америка. Сега сето тоа ми изгледа како сон. Откако толку долго не можам да пишувам, и со сè што ми се насобра, нереално ми е повторно да видам книга со името Грејди Грин на корицата. Се прашувам дали некогаш ќе има уште една. Проблемот со достигнувањето на врвот е што останува само една насока: надолу.

„Како си?“ прашува Кити, прекинувајќи го моето самосожалување. Тоа е едноставно прашање, но не знам како да одговорам.

Полицијата се откажа од потрагата по Аби неколку недели откако нејзиниот автомобил беше пронајден

напуштен, и покрај тоа што го најдоа црвениот капут што го носела. Еден човек што шетал куче го пронашол половина милја по крајбрежјето, ден по нејзиното исчезнување. Беше целосно мокар и сериозно искинат. Моја жена е „исчезната“ повеќе од една година, но според законот не може да се смета за мртва додека не поминат седум години. Кога другите луѓе губат сакан човек, има погреб или некаква служба. Но, не и за мене. И не и за Аби. Исчезнатите не се исто што и починатите. Луѓето ми велат дека треба да продолжам понатаму, но како? Без некаков крај, заробен сум во тажна и осамена меѓусостојба, очаен да ја дознаам вистината, но преплашен од тоа што би можела да биде.

Никогаш не сум бил добар со финансии, Аби секогаш се грижеше за тоа, и кога ја проверив нашата заедничка сметка по нејзиното исчезнување, недостасуваше голема сума пари. Според изводите на кои никогаш претходно не сум обрнувал внимание, таа направила неколку големи повлекувања во месеците пред да исчезне. Го надминавме лимитот кога ја купивме куќата и не можев сам да ја отплаќам хипотеката. Без нови договори за објавување, бев принуден да ја продадам за многу помалку од нејзината вредност, во време кога пазарот на недвижности паѓаше. Што значеше дека сè уште ѝ должам пари на банката. Продадов и поголем дел од мебелот, обидувајќи се да врзам крај со крај, па изнајмив стан во Лондон на неколку месеци, плаќајќи искрено безобразна сума на сопственик кој знаеше дека сум очаен. Мислев дека промената на средината ќе помогне, но не помогна. Наместо тоа, ми го исцрпи и остатокот од парите што ми останаа. Сега живеам во хотел со една ѕвезда, преживувам од хонорарите од моите претходни книги, неспособен да напишам нова. Неспособен да направам речиси ништо, освен да се опседнувам со тоа што се случи таа ноќ. Оттогаш мојот живот се распаѓа.

„Добро сум“, лажам, обидувајќи се да се насмевам со бледа насмевка и поштедувајќи нè и двајцата од вистината. Верзијата од мене што се насмеуваше пред

светот е некој што веќе не го препознавам. Преправање-то е потешко отколку порано. „Како си ти?“ прашувам.

Кити ме погледнува зачудено, како да го гледа вистинскиот јас, и покрај сите мои обиди да бидам некој подобар. Во мојот живот многупати ја играше улогата на родител, особено во деновите по она што се случи. Немав никој друг на кого можев да се потпрам, а како кума на мојата жена, Кити беше исто толку скршена од исчезнувањето на Аби. Агентската работа е чудна и многу посложена отколку што повеќето луѓе мислат. Бара еден човек да извршува многу улоги: прв читател, уредник, менаџер, терапевт, замена за родител, шеф и пријател.

Мојата агентка е единствената личност на која сè уште ѝ верувам.

„Не изгледаш добро“, вели таа.

Се обидувам да се видам себеси низ нејзините очи; сликата не е убава. Кревам рамена, делумно како изви-нување, делумно од очај. „Имам проблеми со спиењето откако...“

„Тоа се гледа. Темните кругови под очите и празниот израз доволно кажуваат. А, и си ослабел. Загрижена сум за тебе, Грејди.“

И јас би бил загрижен за себе, да не бев толку про-клето уморен. Месеци несоница ме претворија во сенка на човекот кој бев и постојам во некаква маглива забаве-на стварност. Не се секавам како е да не си исцрпен, збу-нет, изгубен. Итно ми треба потстрижување, а облеката ми изгледа како да е од продавница за половна гардеро-ба. Како на знак, копчето од јакната ми паѓа и со тажен звук удира на бирото на Кити. Како облеката да се обиду-ва да го каже тоа што јас не можам: скршен сум. Кити го гледа копчето, а нејзиното лице го кажува она што таа не го кажува. Потоа асистентката чука на стаклената врата и внесува послужавник со чај.

„Те повикав денеска затоа што треба да разговара-ме“, вели Кити кога повторно остануваме сами.

ПРЕКРАСНО ГРДО

Треба да разговараме никогаш не е добар почеток на разговор.

Мислам дека ќе ме исфрли од својата листа на клиенти.

Не ѝ замерувам. Кога мисли на мене, сигурно мисли на својата исчезната кумашинка, а тоа сигурно не ѝ е лесно. Освен тоа, ако јас не заработувам, не заработува ни таа. Петнаесет проценти од ништо е ништо. Да бев на нејзино место, и јас би сакал да ги прекинам сите врски: писател што не може да пишува е едно од најтажните суштества на светот.

Го прочистувам грлото како нервозен ученик.

„Знам дека одамна немам напишано ништо што можеш да го продадеш, но...”

„Издавачот си ги бара назад парите што ти ги исплати однапред“, ме прекинува Кити. „Договорот беше за две книги, а бидејќи не испорачавме втор роман...”

„Не можам да им ги вратам. Не ми остана ништо.“

„И јас така претпоставив, па им реков да се носат, но мислам дека треба да смислиме план“, вели таа и ми олеснува што сè уште е на моја страна. Сè уште се бори за мене. Единствената што некогаш го правела тоа.

„Не е лесно да се пишува во најлошиот хотел во градот. Ноќе ме будат пијани луѓе што поминуваат под прозорецот, а преку ден слушам само сообраќај и градежни работи. Сидовите се тенки како хартија, постојано има прекини и бучава“, велеам, чувствувајќи се дотолку бедно колку што звучам. Никогаш не сум ги разбирал луѓето што избираат да пишуваат по кафулиња или на други места каде има луѓе и одвлекување на вниманието. Ми треба тишина.

„Што се случи со станот?“

Повторно кревам рамена. „Повеќе не можев да ја плаќам киријата.“